

V organizaciji Planinskega društva Polet Šentrupert se je letos v prvi skupini dvajset udeležencev udeležilo 9-dnevnega tabora po Romuniji. Glavni vodnik je bil Damjan Zupančič, pomagala pa sta mu Bojan Brezovar in Viki Uhan. Prevoznik je bil naš stari znanec, Ivan Weber iz Sevnice.

Kmalu po polnoči, v soboto, 12. 7., smo se potniki za Romunijo začeli zbirati na trgu v Šentrupertu. Vsi smo bili dobro razpoloženi v pričakovanju novih dogodivščin po deželi, ki je do sedaj morda nismo najboljše poznali.

Po zlaganju prtljage in slovesu od svojcev smo vstopili v avtobus, ki ima dvajset ležišč in prav toliko sedišč. Avantura se je pričela.

Šofer Ivan je sredi noči zapeljal v smeri za Zagreb in naprej do Beograda. V začetku zgovorni in dobro razpoloženi potniki smo se sčasoma umirili; eni smo zaspali prej, drugi kasneje. Prav vsem se je prilegla jutranja kava v hotelu Mačva. Potniki smo se v glavnem že poznali. Nekateri smo bili že na prvem taboru v Črni gori in drugem v Italiji. Novi udeleženci so se v kratkem predstavili, Damjan pa je za vsakogar še kaj dodal. Predstavitev je uspela, smeh je postajal nalezljiv in tako smo dobre volje prispeli do soteske Djerdap. Pogled na sotesko Donave je bil veličasten. Po malici smo pot nadaljevali in prestopili romunsko mejo v Turnu Severin.

V nedeljo zjutraj so nas sončni žarki zgodaj zbudili. Po zajetnem zajtrku, ki smo ga pripravili po skupinah v štirih kuhinjah, smo pričeli pohod do osvojitve najvišjega vrha Romunije, Moldoveana, visokega 2544 m. Za prvi dan so nam vodniki odmerili šest ur hoda. Prispeli smo do planinske kočice Podragu, kjer smo se okrepili z romunskim pivom Ursus, poklepetali in odšli do jezera. Naša Ljoba se je (po njenih besedah) tudi okopala, čeprav je bila voda ledeno mrzla. Ves čas smo videvali črede ovac, ki so na planjavah izgledale kot drobni, beli črvički. Po slastni večerji smo v koči prespali. Zgodaj naslednjega dne je zapela budnica. Vsi zaspani smo lezli s postelj, se uredili, kolikor se je dalo, pojedli zajtrk in popili kavo. Po vseh jutranjih opravkih smo se dobro razpoloženi podali proti najvišjemu vrhu Romunije. Pot ni bila zahtevna, bila pa je dolga. Slovenci radi rečemo, da se je vlekla kot kurja čreva. Vsi udeleženci smo osvojili vrh, s čimer so bili seveda zelo zadovoljni naši vodniki, prav tako pa vsak udeleženec zase. Na koncu so se vodniki odločili turo nekoliko spremeniti zaradi utrujenosti; pogled na Webrov avtobus, ko smo peščili po asfaltni cesti, je bil prijeten. 14-urne hoje je bilo dovolj.

Po spustu v dolino smo pripravili večerjo. Še dobro, da smo bili dovolj hitri, saj se je začelo »slikanje« z neba in kmalu se je ulilo. Nič več nas ni motilo, saj smo se odpravljali spat.

Za torek zjutraj je Damjan napovedal vstajanje ob sedmih. Namenili smo se povzpeti z žičnico na planoto Babela, ki je del gorske skupine Bučegi, in se povzpeti na najvišji vrh Omul. Zaradi močnega dežja je vse padlo v vodo. Kljub temu smo dan, poln novih dogodivščin, lepo preživeli, saj smo se odpravili na ogled mesta Bran, trdnjave Rasnov in mesta Brasov. Vsakdo je po svoje doživel pestro zgodovino regije Saške. V gradu Bran je del svojega življenja preživel legendarni grof Drakula. Sprehodili smo se skozi sobane, polne skrivnostnega pohištva, ki so nas nehote postavile v drugi čas. Grofu Drakulu je bilo v resnici ime Vlad Tepeš in je živel v Purinoju na jugu Transilvanije v Romuniji. Za nekatere Romune je bil narodni junak, saj je v času turških vpadov pretental Turke, drugi pa so ga imeli za okrutneža, češ da je s svojimi sovražniki ravnal zelo kruto. Pil bi jim naj kri. Marsikdo mu je zavidal njegovo premoženje. Zbežal je na Madžarsko, kjer je ostal 12 let. Ob vrnitvi je ponovno zasedel prestol. Ubit bi naj bil po izdaji v bitki, čeprav obstaja tudi teorija, da so se njegovi vojaki zmotili in ga pomotoma ubili. Legenda pravi, da so leta 1474 njegovo truplo prenesli na neki otok, glavo pa poslali v Istanbul kot dokaz, da je velik sovražnik Turkov mrtev. V Romuniji imenujejo vampirje strigoi oziroma moroi.

V mestu Brasov, ki so ga ustanovili v 13. stoletju tevtonski vitezi, smo se sprehodili do črne cerkve, ki so jo v 17. stoletju požgali avstroogrski vojaki, ker jim Nemci (Saksonci) niso pustili blizu. Cerkev sodi med največje evangeličanske cerkve v Evropi. Zaradi ognja in dima ima cerkev ime črna. Ta protestantska cerkev je bila zgrajena v gotskem stilu, gradili pa so jo okoli 400 let. V cerkvi so čudovite preproge, ki so jih tamkajšnji odličniki darovali cerkvi. Posebnost predstavljata 2 polovici preproge; po legendi sta se dva brata sprla zavrlo dediščine, zato sta preprogo prerezala na pol. Ko sta se pobotala, sta jo sešila in podarila cerkvi. V cerkvi je znamenit oltar svete Marije z Jezusom, ki mu dela na eni strani družbo sveta Katarina, na drugi pa sveta Barbara. V cerkvi je grb kralja Matjaža in njegove žene Beatrice Aragonske ter mogočne orgle, ene največjih na južnem Balkanu.

V sredo smo se odpeljali v Bukarešto, prestolnico Romunije. Mesta se drži vzdevek »vzhodni Pariz«, saj se je arhitektura spogledovala s pariškimi avenijami, s fontanami in slavoloki, prav tako pa z ogromnimi palačami v Rimu. V mestu tako najdemo zelo različne kulture. Med prestižnimi palačami je zlasti koncertna Romanian Athenaeum in palača Centralnega komiteja z balkonom, kjer je leta 1989 Ceausescu poslednjič žugal Romunom, da bi tako zaustavil čas velikih sprememb.

Palača parlamenta je po površini druga največja stavba na svetu (za Pentagonom), po volumnu pa tretja. Zgraditi sta jo dala Nikolai in Elena. Po načrtih skupine 70 arhitektov jo je gradilo 20000 delavcev več let. Stavba ima 12 nadstropij s 3100 razsipno opremljenimi sobami. Turist si lahko ogleduje na tone marmorja, lesa in železa. Po besedah romunske vodičke je ves material iz Romunije. Na balkonu palače je pevec Michael Jackson menda povedal edine besede: »Pozdravljena, Budimpešta«.

Mesto je polno nasprotij; na eni strani megalomanske palače, na drugi strani silovita beda, neasfaltirane ceste, potepuški psi, ki smo jih mi poimenovali kar »miči«, po tipični romunski jedi, ki nas je spominjala na čevapčiče. Psi se sprehajajo kar po vsej Romuniji, hranijo jih vsi in nihče. Izgledalo je, da so psi kar zadovoljni, saj ni bilo videti, da bi bili lačni. Bilo je seveda nekaj izjem.

Pot smo nadaljevali proti vzhodu do obale Črnega morja. Eno najstarejših mest in največje romunsko pristanišče, Constanza, so ustanovili Grki v 6. stoletju pred Kristusom.

Mi smo se ustavili v kraju Mamaija, kjer smo se okopali. Voda je bila topla, zato je bilo plavanje pravi užitek.

Nekateri se tudi na četrtkovo zgodnje jutro nismo mogli upreti vabljivim valovom Črnega morja. Še zadnjič smo zaplavali, toda vonja po ribah in soli ni bilo takega, kot je na našem Jadranu.

Kmalu smo pospravili prtljago in se odpravili proti severu v delto reke Donave, ki je ena največjih v Evropi. Prispeli smo v mesto Tulcea, ki je središče delte. Velik del dneva smo se vozili po delti Donave. Romunski del delte obsega kar 4340 kvadratnih kilometrov in pomeni obsežen ekosistem, ki sodi med najbolj nedotaknjene v Evropi. Vsako leto se poveča za nekaj kvadratnih kilometrov, saj obilica vode prinaša s seboj veliko naplavin. V njem smo občudovali bujno zelenje in pisan živalski svet.

Zvečer smo se v mestu Galati s trajektom prepeljali preko Donave, se ustavili in si privoščili ribjo večerjo.

Petkovo jutro nas je zbudilo v mestu Piatra Neamt, kjer smo še zadnjič menjali evre v romunske leje. Odpeljali smo se proti Vzhodnim Karpatom, v krajinski park Bicazului-Hošmaš in se povzpeli na goro Čehlov, ki jo Romuni imenujejo romunski Olimp. Za to področje so značilne legende skal na vrhu in endemiti.

V soboto smo obiskali mesto Suceava, si ogledali samostan Voronet, ki je eden najslikovitějšíh samostanov v Bukovini. V notranjosti so freske s prizori Kristusovega življenja, na zunanji strani pa je dobro ohranjena freska Poslednja sodba. Vsa ta dobro ohranjena slikarija naredi na obiskovalca mogočen vtis. Ljudje so Voronet poimenovali »Sikstinska kapela v Karpatih«. Po ogledu samostanu smo se sprehodili po bazarju, kupili kakšno stvar in se odpravili naprej. Obiskali smo »smešno pokopališče«. Ime nosi po

spomenikih umrlim, na katerih so zbadljivo-satirični zapisi iz njihovega življenja. Eden izmed njih pravi, da je moški prišel s cujko (romunsko žganje) na to pokopališče, se napil in pozabil, zakaj je prišel tja.

Sobotni večer je bil nekaj posebnega. Pripravili smo skupno večerjo, ki smo jo z užitkom pojedli, potem pa do tretje ure zjutraj prepevali in klepetali. Večer sta nam popestrili umetnica Ljoba¹ in odlična pevka Cilka, seveda pa tudi ostali nismo bili kar tako. Brane in Toni sta odlično prepevala stare dalmatinske pesmi.

V zgodnjih jutranjih urah smo se odpravili spat. Noč je bila zelo kratka, saj smo v nedeljo nadaljevali pot do Debrecena na Madžarskem, mino Budimpešte, Blatnega jezera in prešli madžarsko-hrvaško mejo. Nekajkrat smo se še ustavili. Zadnji postanek je bil že na domačih tleh, v Zburah. Še zadnjič smo nazdravili na srečno vrnitev in se polni novih vtisov odpeljali v Šentrupert, od tam pa se razkropili vsakdo na svojo stran.

Popotovanje je bilo pestro. Spoznali in videli smo veliko novega, nekaj znanja in vedenja smo obnovili in zaokrožili v neko novo celoto.

Zahvala gre vsem trem vodnikom, Damjanu, Bojanu in Vikiju, ki so nam omogočili to čudovito popotovanje, druženje, spoznavanje novih in novih stvari. Za vsakogar in za vse so poskrbeli tako, kot je treba.

Na svidenje na naslednjem pohodnem taboru 2009.

Marija

¹ Ljoba Jenče, pevka ljudskih pesmi